

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců JUDr. Milana Podhrázkého a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci žalobců **a) S. S. a b) M. S.**, obou bytem x, zastoupených JUDr. Věrou Škvorovou, PhD., advokátkou se sídlem Francouzská 4, 120 00 Praha 2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, za účasti osoby zúčastněné na řízení **Ing. arch. Z. O.**, bytem x, zastoupeného Mgr. Richardem Štáncem, advokátem se sídlem Havlíčkova 1682/15, 110 00 Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2014, sp. zn. SZ 120378/2014/KUSK REG/Gr, č. j. 155880/2014/KUSK,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2014, sp. zn. SZ 120378/2014/KUSK REG/Gr, č. j. 155880/2014/KUSK, se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobcům na nákladech řízení částku 18.729,20 Kč k rukám jejich zástupkyně JUDr. Věry Škvorové, Ph.D.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobci se společnou žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhají zrušení shora označeného rozhodnutí (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl jejich odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Benešov, odboru výstavby a územního plánování (dále jen „stavební úřad“) ze dne 6. 6. 2014, č. j. MUBN/24713/2014/VÝST, sp. zn. VÝST/78104/2012/JA, a toto rozhodnutí potvrdil. Uvedeným rozhodnutím stavební úřad vydal na žádost osoby zúčastněné na řízení, jeho

manželky a Obce x. územní rozhodnutí o umístění staveb v obci x v katastrálním území Myslič „SO-001 Hrubé terénní úpravy na pozemcích parc. č. x Výhybna I. na pozemku parc. č. x; SO-102 Výhybna II. na pozemcích parc. č. x a x; SO-103 Komunikace – obytná zóna na pozemcích parc. č. x, ; SO-104 Odvodňovací příkop na pozemcích parc. č. x; SO-201 Splaškové kanalizace na pozemcích parc. č. x SO-202 Skupinová čistírna odpadních vod na pozemku parc. č. x; SO-203 Přepad z čistírny odpadních vod na pozemcích parc. č. x; SO-301 Kabelové vedení VN 22 kV na pozemcích parc. č. x; SO-302 Trafostanice 22 kV/0,24 kV na pozemku parc. č. x; SO-303 Kabelové vedení NN 1kV na pozemcích parc. č. x; SO-304 Veřejné osvětlení na pozemcích parc. č. x Sítě elektronické komunikace SEK na pozemcích parc. č.x; SO-401 Sadové úpravy na pozemcích parc. č. x; SO-501 Rodinný dům na pozemku parc. č. x; SO-502 Zpevněné plochy na pozemcích parc. č. x; SO-503 Studna na pozemku parc. č. x; SO-504 Oplocení na pozemcích parc. č. x“ a rozhodnutí o dělení a scelování pozemků v tomtéž katastrálním území, parc. č. x.

Žalobci v žalobě (vedle řady dalších žalobních bodů) uvedli, že se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nijak nevypořádal s jejich konkrétními odvolacími námitkami. Podle žalobců se žalovaný konkrétně, věcně a podrobně nevypořádal s žádnou odvolací námitkou, když v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl pouze skutečnost, že přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy, a to „v rozsahu námitek uvedených v odvolání žalobců“ a nezjistil v postupu stavebního úřadu ani v napadeném rozhodnutí vady, které by odůvodňovaly jeho zrušení či změnu. Podle žalobců ovšem z odůvodnění napadeného rozhodnutí není vůbec zřejmé, jak kterou odvolací námitku žalovaný v souvislosti s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně a správním spisem přezkoumal a vyhodnotil, není z něj poznat směr úvah správního orgánu a rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné. Každou odvolací námitku vztahující se k vyhodnocení jejich námitek v řízení před správním orgánem prvního stupně označili datem vznesení námitek, uvedením strany rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, včetně bodu, kde se s námitkou správní orgán prvního stupně nesprávně vypořádal. Žalovaný podle nich vyšel ze skutkového stavu, který je v rozporu se spisem i skutečným stavem lokality a vyžaduje zásadní doplnění. Následně žalobci uvedli konkrétní námitky vůči napadenému rozhodnutí, rozhodnutí stavebního úřadu a řízení, které jejich vydání předcházelo. Podle žalobců je v řízení dána překážka „rei iudicatae“, byla ignorována kanalizace v zemi, přes níž se zvýší provoz, umístění stavby komunikace je v rozporu s faktickou možností lokality, správní orgán prvního stupně vyhodnotil možnou změnu odtoku srážkových vod v rozporu s faktickým stavem, úvaha o sklonu závozu nemá oporu ve spisovém materiálu, hydrogeologický posudek se vztahuje k dřívější verzi projektu a námitka existující nelegální skládky byla vyřešena v rozporu se skutečným stavem. Podle žalobců je dále umístění stavby v rozporu s územním plánem, správní orgán prvního stupně založil část svého rozhodnutí na úvaze o odstranění elektroměrného pilíře, ačkoliv žalobci nejsou jeho vlastníky, záměr je nutno posuzovat se zohledněním ochrany studny žalobců, nově povolená komunikace v umístění nenavazuje na „řádnou“ komunikaci, umístění výhybny je povoleno tak, že se nevejde do terénu, byl ignorován propustek v zemi, správní orgán prvního stupně vyvodil závěry ke stavu kácení zeleně bez opory ve správním spise, když uzavřel, že podle projektové dokumentace nedojde ke kácení zeleně. Při úvahách ve vztahu k zajištění dopravní obslužnosti vyšel správní orgán prvního stupně podle žalobců jen z tvrzení žadatelů, které nemá oporu ve skutečném stavu, a přitom neospravedlnitelně akceptoval nesoulad projektu s územním plánem. S ohledem na tvrzené nedostatky napadeného rozhodnutí žalobci navrhli jeho zrušení.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil ve svém podání doručeném soudu dne 10. 3. 2015. Konstatoval, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí odkázal na § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“),

a odůvodnění pak pokračovalo v rozsahu uloženém mu tímto ustanovením správního řádu. Uvedl v něm, že se stavební úřad obsáhle a detailně vypořádal se všemi námitkami odvolatele v územním řízení a žalovaný se s jeho právní argumentací plně ztotožnil. Žalovaný se zabýval odvolacími námitkami jednotlivě a ve vzájemné souvislosti a dospěl k závěru, že jsou založeny na stále se opakujících důvodech, pouze v jiné obměně. Proto své odůvodnění shrnul do jednoho celku a neodůvodňoval každý odstavec uvedený v odvolání zvlášť, neboť by byl nucen se opakovat. Žalovaný vycházel z podkladů postoupených stavebním úřadem a zjistil, že stavbu lze v území umístit. Vycházel také ze stanovisek a vyjádření dotčených orgánů a organizací, které se k záměru vyjádřily kladně, a z projektové dokumentace zpracované oprávněnými osobami. Tvrzení o údajných nedostatcích projektové dokumentace žalobci nepodpořili žádným důkazním materiálem. Podle žalovaného pouhé úvahy neobstojí. Žalobci nerozporují stanoviska ani vyjádření dotčených orgánů a organizací. Žalovaný nezjistil žádné zásadní závady v postupu prvoinstančního orgánu v řízení, ani v napadeném rozhodnutí, odvolání žalobců proto zamítl a z uvedených důvodů navrhl rovněž soudu, aby žalobu zamítl.

Z hlediska rozhodnutí o žalobě soud ze správního spisu zjistil následující relevantní skutečnosti: Obec x a osoba zúčastněná na řízení podaly dne 21. 12. 2012 žádost o vydání územního rozhodnutí podle § 79, § 82 a § 84 až 91 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“). Účastníky územního řízení byli jako dotčené osoby rovněž žalobci. Stavební úřad výše uvedeným územním rozhodnutím ze dne 6. 6. 2014 rozhodl o umístění stavby a o dělení a slučování pozemků v obci x, katastrální území Myslíč, okres Benešov. Proti tomuto rozhodnutí podali žalobci dne 26. 6. 2014 odvolání, které žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl.

Soud po zjištění, že je žaloba včasná a jsou splněny i další podmínky jejího věcného projednání, napadené rozhodnutí přezkoumal. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu soud přezkoumává napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Vychází při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.). Soud se nejprve zabýval otázkou, zdali zde není některý z důvodů, pro který by měl povinnost zrušit napadené rozhodnutí bez jednání (§ 76 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že podaná žaloba je důvodná, neboť napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

V rámci posuzování přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí byl soud nucen odpovědět na otázku, zdali přes skutečnost, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí pouze odkázal na vypořádání námitek žalobců stavebním úřadem, napadené rozhodnutí splňuje požadavky kladené správním řádem na odůvodnění rozhodnutí odvolacího správního orgánu. Dospěl přitom k závěru, že nikoliv. Žalovaný na str. 2 až 7 napadeného rozhodnutí shrnuje obsah odvolání žalobců. Následně s odkazy na příslušná ustanovení správního řádu rekapituluje postup odvolacího řízení a pak shodně se svým vyjádřením k žalobě „konstatuje, že se stavební úřad obsáhle a detailně vypořádal se všemi námitkami odvolatele v územním řízení. Přestože odvolací námitky jsou de facto návazností na námitky v územním řízení odvolací správní orgán se jimi zabýval jednotlivě i ve vzájemné souvislosti a dospěl k závěru, že odvolací námitky jsou založeny na stále se opakujících důvodech, pouze v jiné obměně. Z uvedeného důvodu proto své odůvodnění odvolací správní orgán shrnul do jednoho celku a neodůvodňoval každý odstavec uvedený v odvolání zvlášť, neboť by byl nucen se opakovat“ (str. 8 napadeného rozhodnutí).

Zdejší soud nemůže takový postup žalovaného v obecné rovině zcela vyloučit, neboť si lze představit situace, kdy odkaz na výsledky řízení před správním orgánem prvního stupně by byl v zásadě možný (typicky se bude jednat o situace rozhodování o tzv. blanketních odvoláních či situace, kdy by odvolatel skutečně pouze mechanicky opakoval své námitky

učiněné v prvostupňovém řízení). I zde by však byl odvolací orgán v takovémto postupu omezen svými procesními povinnostmi ve vztahu k přezkumu rozhodnutí orgánu prvního stupně, povinností své rozhodnutí náležitě odůvodnit, jakož i základními zásadami činnosti správních orgánů. Předně je třeba říci, že odvolací správní orgán má povinnost přezkoumat soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo (§ 89 odst. 2 správního řádu), přičemž není vázán důvody uvedenými v odvolání.

Podle zdejšího soudu je tedy třeba rozlišovat situace, kdy odvolatel pouze mechanicky opakuje námitky učiněné již v řízení před správním orgánem prvního stupně a kdy naopak směřuje v odvolání svou argumentaci proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, proti odůvodnění jeho rozhodnutí a jeho skutkovým a právním závěrům. Zdejší soud je přitom tohoto názoru, že většina odvolacích námitek žalobců měla povahu námitek brojících proti skutkovým a právním závěrům vysloveným právě v odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu.

Z ústavního pořádku vyplývají určité minimální požadavky na rozhodnutí orgánů veřejné moci, které jsou ve vztahu k postupům správních orgánů konkretizovány správním řádem. Podle jeho § 68 odst. 3 se v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Povinnost uvést ve svém rozhodnutí úvahy, kterými se řídil při hodnocení podkladů a při výkladu právních předpisů, má proto odvolací správní orgán i tehdy, jestliže odvolatel žádné námitky či vyjádření neuváděl. Chybějící vypořádání námitek odvolatelů v odůvodnění rozhodnutí odvolacího správního orgánu přichází do úvahy jen tehdy, jestliže odvolatel žádné konkrétní návrhy či námitky neuvede, ať již skutečně (v případě tzv. blanketního odvolání) či z hlediska obsahového (v případě pouhého mechanického opakování námitek již dostatečně vypořádaných v prvoinstančním řízení). To však není případ odvolání žalobců a napadeného rozhodnutí.

Ačkoliv lze souhlasit s žalovaným, že odvolací námitky žalobců navazují na námitky jimi uplatňované v územním řízení, ve většině případů se nejedná o jejich pouhé opakování. Závěr, že odvolací námitky souvisejí s návrhy a námitkami odvolatele z řízení před správním orgánem prvního stupně, je logický, neboť v řízení o odvolání se předpokládá, že se odvolatel bude snažit dosáhnout změny skutkových nebo právních závěrů, ke kterým dospěl správní orgán prvního stupně. Zde je však třeba právě odlišovat, zda odvolatel své předchozí námitky pouze mechanicky opakuje, nebo zda jejich pomocí míří proti závěrům správního orgánu prvního stupně. V tomto ohledu lze souhlasit s žalovaným, že samotný stavební úřad se obsáhle a detailně vypořádal s námitkami odvolatele v územním řízení. Totéž ve vztahu k napadenému rozhodnutí žalovaného však soud konstatovat nemůže.

Za zásadní pochybení v tomto ohledu soud považuje skutečnost, že se v napadeném rozhodnutí žalovaný žádným způsobem nevyjádřil k námitce žalobců stran existence překážky věci pravomocně rozhodnuté. Zdejší soud připomíná, že zahájení řízení u některého správního orgánu brání tomu, aby o téže věci z téhož důvodu bylo zahájeno řízení u jiného správního orgánu. Kromě toho přiznat totéž právo nebo uložit tutéž povinnost lze z téhož důvodu téže osobě pouze jednou (§ 48 správního řádu). Porušení této zásady by muselo jednoznačně vést ke zrušení rozhodnutí správního orgánu pro jeho nezákonnost. Jestliže v odvolání žalobci namítali, že stavební úřad uvedenou zásadu porušil, měl odvolací správní orgán povinnost se k tomuto vyjádřit a s touto odvolací námitkou se vypořádat. Přitom skutečnost, že tuto námitku žalobci ve svém odvolání uplatňovali, vůbec z napadeného rozhodnutí nelze vyčíst.

Žalovaný také mohl těžko odkázat na vypořádání se s námitkami stavebním úřadem v případech, kdy „námitky“ žalobců stavební úřad posoudil jako „připomínky“. K takovému

postupu stavebního úřadu se žalobci mohli z podstaty věci poprvé vyjádřit teprve v rámci odvolání (srov. body 12 a 15 odvolání), a již proto měl odvolací správní orgán povinnost se k této odvolací námitce vyjádřit.

Obdobný závěr je pak třeba učinit rovněž ve vztahu k odvolacím námitkám směřujícím proti závěru stavebního úřadu, který se odmítl věcně určitými otázkami zabývat s ohledem na následnou změnu či úpravu projektu (srov. body 3, 13 a 14 odvolání). Zde žalobci napadali závěr stavebního úřadu, který jejich námitky v územním řízení vyhodnotil jako bezpředmětné. Odvolací námitka zde z povahy věci není opakováním předchozích námitek, neboť žalobci v tomto případě vyjadřují nesouhlas se závěrem stavebního úřadu o bezpředmětnosti takové námitky. Totéž platí rovněž ve vztahu k námitce použití hydrogeologického posudku, který byl vypracován pro předchozí projekt (body 17 a 8 odvolání). Z povahy věci nemůže rovněž z hlediska přezkoumatelnosti obstát odkaz žalovaného na vyřešení námitek stavebním úřadem v předcházejícím řízení v případě, kdy žalobci reagují a rozvíjí námitky uvedené jiným účastníkem řízení (bod 4 odvolání) nebo kdy se snaží vypořádat s argumenty stavebního úřadu a míří přímo proti jeho závěrům (srov. např. bod 9 odvolání).

Konečně soud považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné také s ohledem na vzájemný vztah rozhodnutí stavebního úřadu a podkladů tohoto rozhodnutí vydaných dotčenými orgány na straně jedné a odvolání žalobců na straně druhé. Podle § 86 odst. 2 písm. b) stavebního zákona tvoří povinnou přílohu žádosti o vydání územního rozhodnutí závazná stanoviska nebo rozhodnutí dotčených orgánů nebo jiné doklady podle zvláštních právních předpisů. S poukazem na tyto úkony dotčených orgánů odůvodnil stavební úřad zamítnutí několika námitek žalobců vznesených v průběhu územního řízení. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí uvádí výčet dotčených orgánů, které se k věci vyjádřily kladně (Policie ČR, dopravní inspektorát, obec Struhařov jako silniční správní úřad, Krajská hygienická stanice aj.), nevzal však v potaz povahu těchto podmiňujících úkonů ani úpravu jejich přezkumu v rámci správního řízení. Podle § 149 odst. 4 správního řádu směřuje-li odvolání proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá si odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Tomuto správnímu orgánu zasílá odvolání spolu s vyjádřením správního orgánu prvního stupně a s vyjádřením účastníků. To, zdali odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, je přitom třeba zkoumat obsahově (materiálně) a odvolatel nemusí výslovně uvádět, proti kterému závaznému stanovisku jeho odvolání směřuje. Žalovaný si tak měl podle obsahu odvolacích námitek žalobců nejprve ujasnit, zdali některé z nich svým obsahem nesměřují proti některému z podmiňujících úkonů tvořících podklad rozhodnutí stavebního úřadu. Pokud ano, měl tyto úkony opět podle jejich povahy rozdělit na ty, které tvoří závazný podklad rozhodnutí stavebního úřadu a nejsou přitom samostatným rozhodnutím, jinými slovy které jsou závaznými stanovisky ve smyslu § 149 správního řádu, a na ty, které takovou závaznou povahu nemají. Pakliže některá ze žalobních námitek směřovala proti úkonu, který byl pro stavební úřad závazný, měl žalovaný povinnost s odvoláním v tomto rozsahu naložit podle § 149 odst. 4 správního řádu a vyžádat si potvrzení či změnu závazného stanoviska. Pokud totiž takto odvolací správní orgán neučiní, dopustí se podstatného porušení ustanovení o řízení, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2010, č. j. 5 As 56/2009-63, č. 2167/2011 Sb. NSS). Pokud by došel žalovaný k závěru, že odvolání sice směřuje proti obsahu podmiňujícího úkonu, tento však nebyl pro výrokovou část rozhodnutí stavebního úřadu závazný, musel by se pak sám s takovou námitkou vypořádat. Žádným způsobem nelze odvolací námitky tohoto typu vyřídit s odkazem na rozhodnutí stavebního úřadu, který sám nebyl k posouzení těchto otázek příslušný, jednalo-li se o závazná stanoviska. Těmito námitkami se proto měl žalovaný zabývat a v rámci odůvodnění svého

rozhodnutí se s nimi vypořádat, a to včetně posouzení povahy podmiňujících úkonů, proti jejichž obsahu tyto námitky směřují. V případě závazných stanovisek podle § 149 správního řádu si pak měl vyžádat jejich potvrzení či změnu od nadřízeného správního orgánu toho dotčeného orgánu, který takové stanovisko vydal. Tento postup by z povahy věci nebyl potřebný a bylo by možno tuto otázku vyřešit v rámci odvolacího řízení, pakliže by sám žalovaný byl tímto nadřízeným správním orgánem. Na druhou stranu by v napadeném rozhodnutí musely být obsaženy úvahy žalovaného, musel by z něj být patrný postup vyřízení této námítky a k věci by se měl rovněž vyjádřit funkčně příslušný útvar žalovaného. Tímto způsobem však žalovaný nepostupoval. Přitom minimálně ve vztahu ke stanovisku Městského úřadu Benešov, odboru životního prostředí, žalobci výslovně toto stanovisko napadají, když ho označují za „nepravdivé“ (srov. bod 5 odvolání). V napadeném rozhodnutí přitom chybí jakákoliv úvaha o povaze tohoto stanoviska a informace, jak s touto námitkou žalovaný naložil.

Podstata přezkoumatelnosti rozhodnutí odvolacího správního orgánu nespočívá v tom, že by měl povinnost „odůvodňovat každý odstavec uvedený v odvolání zvlášť“ nebo dokonce „povinnost se opakovat“, jak by vyplývalo z vyjádření žalovaného. Na druhou stranu z rozhodnutí odvolacího orgánu však musí být patrné, proč odvolací správní orgán rozhodl tak, jak rozhodl, tedy musí mimo jiné obsahovat úvahy, kterými se odvolací správní orgán řídil při výkladu právních předpisů nutných k přezkoumání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a řízení, které mu předcházelo, jakož i informace o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami odvolatelů. Soud z tohoto důvodu shledal, že námitka žalobců, podle které je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, je důvodná.

Nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu spočívající v nedostatku důvodu rozhodnutí představuje natolik závažnou vadu řízení, že bez dalšího musí vést ke zrušení takového rozhodnutí. Proto soud postupoval podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a napadené rozhodnutí bez jednání zrušil. Soud podotýká, že k tomuto závěru by byl nucen přistoupit bez ohledu na další případné jednání ve věci či předložení vyjádření stranami řízení. V dalším řízení se bude muset žalovaný opětovně zabývat odvolacími námitkami žalobců alespoň v rozsahu, v jakém z obsahového hlediska mechanicky neopakují námitky uplatněné v předcházejícím územním řízení (tj. v rozsahu, v němž v reakci na rozhodnutí orgánu I. stupně žalobci původní námitky rozvíjí a doplňují). Zároveň žalovaný vyhodnotí, které z podmiňujících úkonů představují závazný podklad rozhodnutí stavebního úřadu a zda proti nim nesměruje obsah odvolání. V případě závazných stanovisek pak bude postupovat podle § 149 odst. 4 správního řádu. Pokud dojde k závěru, že odvolání směřuje rovněž proti jiným podmiňujícím úkonům, které nejsou pro stavební úřad a žalovaného závazné, sám se s těmito námitkami vypořádá.

Pro úplnost soud konstatuje, že podáním doručeným dne 5. 2. 2015 sdělil stavebník prostřednictvím svého zástupce soudu, že hodlá v řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení, jelikož se napadené rozhodnutí přímo dotýká jeho práv a povinností, které by případným zrušením napadeného rozhodnutí správním soudem byly přímo dotčeny, a namítl, že nebyl soudem vyrozuměn o zahájení soudního řízení a neměl možnost vyjádřit se k návrhu na přiznání odkladného účinku. Soud tento fakt přiznává, nicméně musí konstatovat, že s ohledem na zjevnou vadu napadeného rozhodnutí spočívající v jeho nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů by ani vyjádření osoby zúčastněné na řízení nemohlo na výsledku řízení nic změnit (vzájemné vztahy mezi žalobci a stavebníkem jsou ostatně soudu známy i z jeho úřední činnosti). Soud se nicméně z tohoto důvodu již dále nezabýval ostatními žalobními body. Jejich vypořádání by ostatně bylo s ohledem na míru nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí mj. i předčasné.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud druhým výrokem tohoto rozsudku podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný v řízení úspěšný nebyl, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalobcům, kteří byli v řízení úspěšní, přiznal soud náhradu nákladu řízení v celkové výši 18.729,20 Kč. Tato částka sestává z odměny advokáta ve výši 9.920,- Kč, kterou tvoří odměna za čtyři úkony právní služby po 3.100,- Kč [převzetí a příprava zastoupení a sepsání žaloby pro každého z žalobců – § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění vyhlášky č. 120/2014 Sb.] snížené o 20 %, tedy částku 2.480,- Kč, neboť se jednalo o společné úkony při zastupování dvou osob, dvou paušálních částek jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky, vše zvýšeno o částku 2.209,20 Kč odpovídající 21% DPH z předchozích částek, a zaplaceného soudního poplatku ve výši 6.000,- Kč.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 8. dubna 2015

Olga Stránská, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová